

Verema Setrill 2007

Com cada mes de setembre la Penya Setrill ha fet la verema i enguany ha estat la 15a experiència a fi de recuperar l'**històric Vi Carlón**.

Sí, han estat quinze anys d'il·lusió, de treball i de somriures. I tant que sí! I així, amb cotxes particulars i amb el camió de Fontanet-Ortiz carregat d'entusiasme a l'anada i amb raïm de la varietat *Carinyena* a la tornada, socis, simpatitzants i guaita tu, enguany també amb el goig de gent menuda, s'han desplaçat a La Serra d'Almos (Ribera d'Ebre) a gaudir d'un dia esplendorós i a veremar entre suors i bones maneres. Que bé i que bo!

I a la vesprada, a la seu de la Penya a trafegar el raïm, convertir-lo en most i a fer-li el seguiment adequat perquè algun dia siga un excel·lent vi de taula. I com queda dit: a l'estil *Carlón*

Número 602-21 setembre 2007 - 1'5 euros
setmanari d'informació general i cultural- Any XIII

la veu

de Benicarló

**L'ajuntament podria rescindir el contracte
a la concessionària de la Piscina Municipal**

**VUIT ANYS DESPRÉS: On han anat a parar els
600.000 euros d'obligada inversió?**

"FAULES MAMÍFERES": NOU LLIBRE DE JOSEP IGUAL

L'ALMASSORA LI FA "UN SET" AL BENICARLÓ

L'ajuntament podria rescindir el contracte a la concessionària de la Piscina Municipal Baixen embolicades les aigües a la piscina municipal, ja que l'empresa concessionària no ha fet les inversions a que s'havia compromès. Un informe del Consell Consultiu de la Generalitat avalaria la decisió de rescindir el contracte pels reiterats incompliments d'aquesta en matèria d'inversions en la instal·lació pública

text REDACCIÓ

Segons va explicar dilluns el regidor d'Urbanisme, Antonio Cuenca, l'Ajuntament ha iniciat un expedient administratiu per preparar un nou plec de condicions per a la nova concessió de la piscina municipal. Tot i que l'actual contracte expirava a finals de 2009, l'Ajuntament s'ha plantejat la necessitat d'invalidar-lo com a conseqüència de l'incompliment del mateix. La comissió de Contractació de dimarts va abordar aquesta anòmala situació que ja va intentar corregir-se l'anterior legislatura a través d'un acord plenari.

Per tractar de posar les coses al seu lloc, l'anterior ajuntament progressista va preguntar al Consell Consultiu de la Comunitat Valenciana sobre les possibilitats de rescissió del contracte per incompliment de la concessió administrativa d'explotació de la infraestructura pública. L'empresa havia d'haver invertit en un massatge i gimnàs que havien de revertir en la població en concepte de cànon d'explotació, una obra que ara es troba ubicada en una carpa. L'Ajuntament va estimar en 100 milions de pessetes (600.000 euros) de l'any 2000 el valor de les obres, uns diners d'aleshores que han augmentat de valor i que haurà d'actualitzar a diners reals. Amb el pas dels anys les

obres no s'han realitzat. A més, l'empresa ha acreditat pèrdues al llarg d'aquests anys.

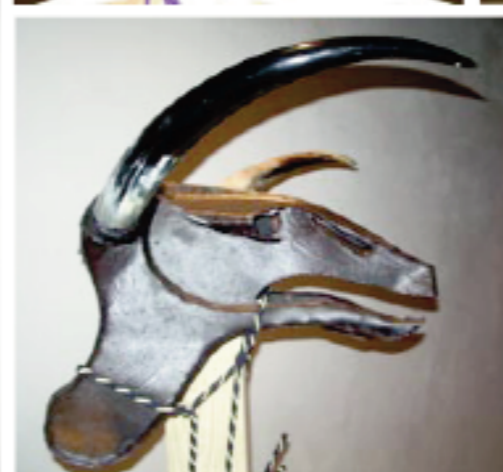
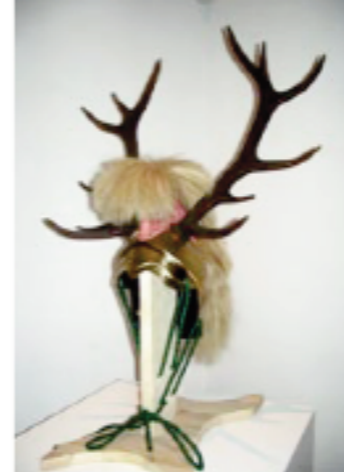
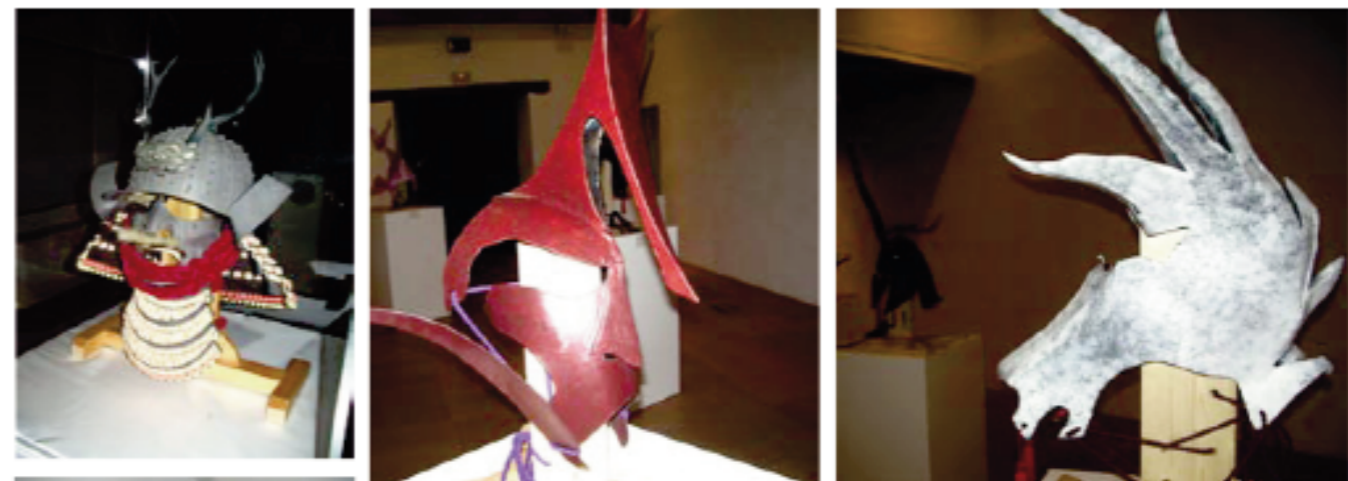
Una vegada amb l'aval del Consell Consultiu, ara l'Ajuntament haurà d'estimar si demanda indemnitzacions per l'incompliment del contracte i traure de nou el servei a concurs. En aquesta classe de explotacions les empreses, que pogueren entrar en posteriors contractes, estan obligades a mantindre el personal i subrogar contractes.

Unes decisions qüestionades

Algunes de les actuacions de l'empresa no han estat ben vistes pels seus usuaris. Per exemple el Centre Esportiu Benicarló (UBAE-SEAE) ofereix en fullets cursets

Ferr homenajea el espíritu de Kabuto

El Centro Cultural del Convent de Sant Francesc de Benicarló acoge desde el pasado 1 de septiembre la exposición: "Kabuto". La muestra, de José Luis Ferrer Herreras Ferr, rinde homenaje al espíritu del tradicional casco samurai japonés llamado Kabuto.

FERR muestra en esta exposición la influencia recibida por los maestros de la forja tradicional japonesa durante su estancia en la región de Nagano en Japón.

José Luis Ferrer es autor de obras en escultura de hierro como El Cranc de la avenida Papa Luna de Benicarló o El Llagostí de la avenida Febrer de la Torre de Vinaròs.

COMPROMETIDOS CON...

Ashland Inc. es una empresa adherida a Responsible Care (Compromiso de Progreso), y el grupo de negocios Composite Polymers está comprometido con una mejora continua en los objetivos de Ashland para con el Medio Ambiente, la Salud, y la Seguridad:

- Política de "cero" accidentes
- Alcanzar el cumplimiento de los requisitos legales al 100%
- Esfuerzo constante por conseguir los más altos estándares en Medio Ambiente, Salud y Seguridad.

*ASHLAND INC. y COMPOSITE POLYMERS son marcas registradas del Consejo Asesor de la Industria (NACI) en los Países Unidos, y otras entidades en otros países. © Marca registrada, Ashland. © 2007, Ashland

Gestión Medioambiental • Excelencia en Servicio • Soluciones Innovadoras • Equipo Global

El Benicarló Onda Urbana no va merèixer perdre després de remuntar el marcador al Pozo Murcia Turística

text VICENT FERRER

4 BENICARLÓ ONA URBANA: Leandro, Valença, Vadillo, Tete, Parrel; cinc inicial; David, Isco, Deives,

5 EL POZO MURCIA TURÍSTICA: Juanjo, Álvaro, Bacaro, Wilde, Kike; cinc inicial; Çiço, Vinicius, Maurici, Saúl,

ARBITRES: Bel Pascual i Blázquez Serra, de Barcelona. Molt partidistes en moltes de les seves decisions, sobretot a l'hora de treure targetes. No es van atrevir a assenyalar la sisena falta als visitants en la primera part. Van mostrar targeta groga a Leandro, Vadillo i David del Benicarló Onda Urbana.

GOLS: 0-1 min. 1, Wilde aprofitant fallada de Tete. 0-2 min. 3, Wilde en jugada personal. 0-3 min. 5, Bacaro després de burlar a Leandro. 1-3 min. 9, Valença per l'esquadra dreta. 2-3 min. 16, David a passada de Deives. 3-3 min. 20, Tete a passada de Vadillo. 4-3 min. 26, Isco de tir ras. 4-4 min. 30, Çiço per baix. 4-5 min. 39, Wilde solament en el segon pal.

INCIDÈNCIES: Uns 2.200 espectadors en el pavelló benicarló que no van parar d'animar i que van esbrincar a la parella arbitral moltes de les seves decisions.

El començament de la temporada va ser emocionant en la pista del Benicarló Onda Urbana, amb un equip que va saber creure en les seves possibilitats, malgrat que el marcador assenyala un

preocupant 0-3 als cinc minuts de partit, però els jugadors benicarló no es van descompondre i amb una infinita paciència van aconseguir anar-se al descans amb l'empat a tres gols. En la represa van fer el més difícil, avançar-se en el marcador i quan tot semblava que l'empat anava a ser el resultat final va arribar el gerro d'aigua freda a l'aprofitar Wilde un baló ficat al segon pal. Encara així, en l'últim minut Vadillo va disposar de dos clares oportunitats per a empatar, però la fortuna va estar en la seva contra i els murcians es van endur els tres punts, quan el resultat més just hagués estat un repartiment de punts.

No li van poder anar pitjor les coses als benicarló, doncs en una jugada on Tete va perdre el baló Wilde assolí obrir el marcador, i el que era pitjor, desconcertar al rival, el que va aprofitar de nou Wilde per a marcar el segon després d'una jugada personal i entrant per l'esquerra i burlar a Leandro. Un segon gol que va obligar a l'entrenador del Benicarló Onda Urbana a demanar un temps mort per a evitar mals majors. El 0-2 resultava molt preocupant, donada l'entitat del rival, qui després de reprendre's el partit va aconseguir controlar el partit, malgrat els intents locals i quan aquests

remataven a porteria Juanjo mostrava la seva gran qualitat sota els pals. Culminant un ràpid contraatac Bacaro va posar el partit molt costa amunt per al conjunt cadufero. Tres gols en cinc minuts era massa bagatge per a un equip que solament havia disparat a porteria en tres ocasions.

Però l'equip murcià no comptava amb que la graderia va tornar a demostrar que és la millor d'Espanya i va començar, cada vegada amb més força, a animar als seus, de manera que amb el gol de Valença, Juanjo no va poder fer res. L'afició va veure una esclatxa d'esperança, que es va incrementar quan David, després d'una bona jugada de Deives, qui va jugar infiltrat, marcava el segon i posava nervis en l'equip pimentoner. Uns nervis que en alguna ocasions van merèixer targeta, però el principal Bel Pascual, no les va veure. Però faltava la *guinda* d'aquesta reacció de l'equip de Miki, i Tete, volent capgirar l'error del gol inicial, va aprofitar una passada de Vadillo para empatar el partit, el que va fer que el pavelló es convertís en una festa.

Després del descans, El Pozo va intentar dur el comandament del partit, però es va trobar amb un equip que tenia la moral pels núvols, que arribava a tots els balons i que confiava a millorar el resultat del marcador, la qual cosa va aconseguir Isco, amb un tir ras, aprofitant un rebutgi després d'una rematada.

El Pozo va reaccionar com lleó ferit en el seu orgull i va pressionar a l'equip benicarló, però aquests defensaven bé la seva parcel·la, tots ho donaven tot i intentaven sortir a la contra, per això el gol de Çiço va ser un gerro d'aigua freda i que fou motiu de fortes protestes per part del públic al provocar-lo amb els seus gestos.

Amb l'empat els jugadors benicarló van intentar controlar a un rival que se'n va anar a per la victòria, però sense poder burlar el sistema defensiu fins que mancant un minut Wilde va trencar l'empat. Quedava un minut, Leandro va actuar com porter jugador i Vadillo va disposar de dues ocasions de gol, però no era el seu dia i els murcians es van endur els tres punts.

Després del partit l'entrenador benicarló Miki va indicar que estava molt content per l'esforç que havia realitzat el seu equip, ja que no és gens fàcil donar la volta a un marcador tan dur, al mateix temps que va agrair l'immens suport rebut per part de l'afició des de la graderia, atès que amb el 0-3 ells van ser qui van aixecar la moral de l'equip. Se li va preguntar pels àrbitres però no va voler opinar del tema.

Per la seva banda Duda va manifestar que s'havia vist un partit molt equilibrat i que el Benicarló no es va enfonsar quan ells van marcar tres gols consecutius i van aconseguir donar-li la volta al marcador, però va insistir que el seu equip havia fet merits suficients per a aconseguir la victòria final.

Marzal va contradir d'una manera evident el sentit de les paraules d'Antonio Cuenca, al assegurar que "no s'està fent cap plec de condicions nou"

ve de la pàgina anterior

de natació terapèutica, de preparat i postpart o aquasalus, uns serveis sense un preu públic aprovat pel Ple i que haurien d'estar marcats actualitzats en l'ordenança fiscal. L'empresa ofereix els seus particulars preus en un local públic i sense la fiscalització municipal.

També al mes d'agost, on l'empresa tanca una setmana, s'aplica als abonats la quota mensual íntegra, sense descomptar la part proporcional dels dies tancats que no són festius.

Ara el nou Ajuntament (PP) veu "difícil" que la mateixa empresa pugui optar a gestionar novament aquest servei, ja que es va iniciar un expedient de cancel·lació de contracte. De no acabar fent-se les obres, fins i tot s'apunta a una sanció a la mateixa.

El regidor de Contractació, Marcos Marzal, va explicar que de moment "no es farà res amb

l'empresa que està portant la gestió de la piscina, "tot i els reiterats incompliments, requeriments i l'informe del Consell Consultiu que apunta a la legalitat d'una rescissió del contracte de la concessió per incompliment del mateix. El regidor va dir que "l'Ajuntament farà el que tinga que fer" i que l'informe del Consultiu "no és vinculant", a més de defensar la presumpció d'innocència de l'empresa.

A continuació Marzal va contradir d'una manera evident el sentit de les paraules d'Antonio Cuenca, al assegurar que "no s'està fent cap plec de condicions nou". Marzal va llevar urgència a les decisions que s'han de prendre sobre la piscina "per deferència a l'empresa i perquè el

servei és satisfactori". No obstant, va dir, "l'Ajuntament seguirà les passes administratives que toquen i que els tècnics diguen que s'han de fer". Arribat el moment "decidirem entre les alternatives que hi haja" i es va preguntar "¿i què passa si ara l'empresa decideix que vol fer l'obra?".

Independentment, la ciutadania de Benicarló ha de disposar d'allò que és seu. Parlem de 100 milions de pessetes que hagueren tingut que revertir en la ciutat ja fa més de 5 anys, quan aleshores era el regidor d'esports el senyor Marcos Marzal. Aquest regidor, juntament amb l'exalcalde Mundo, eren els responsables polítics de supervisar i fer complir els acords d'inversions firmats en el contracte entre l'empresa concessionària de la piscina i l'ajuntament. Ara per ara, aquestes inversions no ha estat efectuades i el resultat és que el responsable polític de llavors es dedica a tirar balons fora en les seues argumentacions. Caldrà preguntar-se, per què?

EL MITE DE LA SOJA

La soja, gràcies a importants campanyes publicitàries, ha esdevingut un producte milacre en poc de temps. La trobem formant part d'aliments diversos, pans, galetes, succedanis de làctics o de carn, cosmètics... Certes marques de batut de soja el llancen com substitut de la llet, ric en isoflavones que protegeix la dona dels inconvenients de la menopausa, càncers de mama, d'úter... Les proteïnes de la soja enriqueixen nutricionalment molts aliments. Són molt valorats són els seus greixos poliinsaturats que redueixen el colesterol i les malalties circulatories. La publicitat ha identificat soja, i tots els aliments que en duen, amb salut.

Altra estratègia del màrqueting ha seguit presentar-la com aliment natural. L'anunci de "Savia" de Danone és un bon exemple: es veu un grup de gent manifestant-se que després s'abracen a uns arbres per protegir-los; apareix una dona separant residus i comprant soja en un mercadot a una pagesa. A occident, la soja, tradicionalment, ha seguit consumida pels vegetarians i l'espòt publicitari fa una igualació interessada entre ecologisme i vegetarianisme.

La soja és una planta lleguminosa –com els pèsols, llenties o cigrons- originària de la Xina. Durant la dinastia Chou (1134-246 a.C.) era considerada com un dels cinc grans sagrats, junt a l'ordi, blat, mill i arròs. Però no s'emprava com aliment sinó en la rotació de cultius perquè, amb els bacteris simbiòtics de les seves arrels, fixava nitrogen atmosfèric a les terres. Quan es van descobrir les tècniques de fermentació i precipitació per elaborar miso, salsa de soja o tofú, al segle II a.C., començà a utilitzar-se a la dieta. Posteriorment, s'estengué al Japó i altres països d'Orient.

Durant el segle XX, el cultiu de la soja ha crescut molt als Estats Units, actualment el primer productor del món. Si a 1913 hi era un producte agrícola poc important d'ús industrial, a 2005 es cultivaren més de 43 milions d'hectàrees amb 81 milions de tones de collita. L'increment s'ha produït gràcies a les varietats transgèniques de soja creades per la multinacional Monsanto. Aquesta s'ha estès molt a Amèrica del Sud, sobretot a Brasil i Argentina.

Darrerament han aparegut molts crítics, tant respecte a les bondats nutricionals com a les conseqüències ecològiques, socials i polítiques que té el seu cultiu als països del tercer món. A 2002, el Ministeri de Sanitat d'Argentina elaborà un informe sobre el consum d'aliments derivats de la soja. En ell s'afirma que el batut de soja mai pot substituir la llet pel seu baix contingut en calci, fòsfor i vitamines A i B12. Tampoc substitueix la carn perquè les seves proteïnes vegetals no tenen el mateix valor nutritiu. Les proteïnes de la dieta ens proporcionen aminoàcids per a construir les nostres. N'hi ha 20 aminoàcids diferents però 8 –aminoàcids essencials- d'ells no podem sintetitzar-

los, els hem d'aconseguir necessàriament amb l'alimentació. Les proteïnes animals, com s'assemblen més a les humanes, tenen més aminoàcids essencials que les vegetals: per la FAO si la proteïna d'ou té un valor nutricional de 100, la de soja en té un altre de 49.

La soja conté substàncies nomenades antinutrients que dificulten l'absorció intestinal de minerals o la digestió de les proteïnes. Les isoflavones tenen efectes semblants als estrògens –hormones sexuals femenines- i, en quantitats elevades, poden provocar a les xiquetes l'avançament de la primera regla i ginecomastia –mamelles grans- als xiquets. S'ha apuntat també que els efectes beneficiosos respecte al càncer d'úter poden ser anul·lats per una major probabilitat de patir el de tiroides. La Societat Argentina de Pediatria (2001) desaconsellà la soja per xiquetes i xiquetes de menys de 5 anys i un recomanà un consum moderat –dues vegades per setmana- pels adults.

Monsanto, inicialment, era una multinacional química. Un dels seus productes estel·lars era l'herbicida glifosat, venut amb la marca comercial Roundup, que li genera grandíssims beneficis. La multinacional absorbí altres empreses esdevenint el gegant agroquímic i biotecnològic que és actualment. Als anys noranta creà la soja transgènica RR (Roundup Ready) resistent al glifosat que l'empresa ven com un pack, llavors més herbicida. La soja RR ha transformat el cultiu tradicional perquè fa innecessari birbar els camps i afavoreix els grans monocultius molt mecanitzats. Es llança l'herbicida des d'avions i aquest elimina les males herbes respectant la soja. Monsanto ha aconseguit estendre el seu cultiu i consum per Amèrica del Sud, no a Europa pel refús de la major part dels seus ciutadans.

Al tercer món el cultiu de la soja RR ha tingut resultats contradictoris, per una banda ha proporcionat una injecció econòmica per les exportacions però els seus efectes ambientals i socials han seguit clarament negatius. El cultiu mecanitzat de la soja RR ha afavorit la concentració de terres en grans finques amb l'expulsió de un gran nombre d'agricultors indígenes. Sovint s'han estassat grans àrees boscoses, per exemple de la selva amazònica. La resistència de la soja RR al glifosat ha fet que s'utilitzi en grans quantitat contaminant rius, llacs, aigües subterrànies... Els països i els seus pobles estan perdent la seva sobirania en favor de les multinacionals. De les "repúbliques bananeres" de la Union Fruits es passa a les "repúbliques de la soja" de Monsanto.

Cal buscar mercats per la gran producció mundial de soja. La publicitat hi contribueix amb l'exaltació de les seves "suposades bondats". Què més dona sinó són certes!

Pere Bausà

DILLUNS QUE VE JA SEREM LÍDERS

text RODOLFO SERRANO

PACO DELCASTILLO

Tot i l'emoció per la incertesa del resultat, el partit que el CDB va disputar diumenge passat contra el Club de Fútbol Benlloch no va estar exempt d'unes considerables dosis d'avorriments. Davant d'un rival de tendència defensiva eminentment destructora, format en la base per una colla d'esportistes de dubtosa qualitat per a la categoria, el Benicarló no va passar d'una ajustada i merescudíssima victòria per dos gols a un. I encara gràcies.

Abans d'iniciar-se el matx es va guardar un respectuós minut de silenci, sense música, com els de tota la vida, per la mort de l'àvia dels germans Guillaumon i del senyor Lino Domingo, exjugador i exdirectiu del nostre equip.

Josvi Palanques va emular l'admirat espíquer del Camp Nou i va començar a llegir les alineacions després de sonar el xiulit inicial. Açò ja no hi ha qui ho pare. Vaig parar bé l'orella –m'havia rentat a consciència de matí i no quedaven restes visibles de cerumen- i vaig tractar d'entendre alguna cosa, més que res per si em sonava el nom d'algun dels forasters; i a fe que em vaig quedar parat: a les files del CF Benlloch jugava, ni més ni menys, ho vaig sentir perfectament, un tal Carlos Fabra. Segur que pel món està ple de gent que comparteix nom i cognoms amb nostre admiradíssim president provincial. Però s'ha de reconèixer que tindre una figura d'aquestes dimensions és un valor afegit per a qualsevol entitat mundial. Però si a més a més, tal i com ho vaig comprovar de seguida, les samarretes que duïen aquests individus anaven adornades amb la llegenda "Aeroport de Castelló", no cal ser molt viu (és el cas) per adonar-se que estàvem davant un rival mentalment fort i gens fàcil.

porter, i vam arribar al descans sense marcar i amb aquell puntet de nerviosisme mecaguenlosticana que encara patirem. I això que aqueixos de poblet aqueix no van passar de la ratlla del mig del camp més que un parell de vegades, i encara exagero.

A la segona part, naturalment, va pujar la intensitat de tot. Xoco, coixim-coixam, cridava com un esperitat i posava en segur perill la seua integritat física en plantar-se per gesticular. Va entrar Juanín i li va regalar una magnífica assistència a Ripollés que no va haver més que d'empènyer l'esfèrica al fons de la xarxa. Relax immediat i falta de Jordi Adell a la frontal de l'àrea. Un tal Benages va executar la sort amb tanta mestria que l'estètica estirada del porter Guillaumon no li va aprofitar més que per poder contemplar de

més prop que ningú com l'esfèrica treia les tregines de l'escaire esquerra de la seua porteria. Desespero general. Vam continuar atacant amb més entusiasme que encert, tot siga dit, a la recerca d'una merescuda i reparadora victòria. Guillaumon en una d'aqueixes va fer la passada de la mort i Julve, que no havia fet res en tot el partit més que fallar una claríssima ocasió en un remat de cap, va posar el peu i va marcar el de la victòria a falta de quatre o cinc minuts. Aquest aguerrit davanter centre feia dies, molts de dies, que tenia una espineta enclavada al cor, a les vísceres en general trobo jo. Des de fa més d'una temporada que amb habitud metòdica és desanimat a viva veu per alguns companys de la premsa que opinen que la seua presència al terreny de joc és no ja nul·la sinó que en ocasions fins i tot negativa. Julve en qüestió s'ha hagut d'estar moltes, moltíssimes setmanes, sense haver pogut respondre al camp les acusacions sobre la seua inoperància. Deia que quan va marcar li va faltar temps per anar-se'n corrent cap als amics José Vicente Ferrer i Gregorio Segarra per dedicar-los el gol i, de passada, mentar-los amb molt mala educació algun familiar. Sóc del parer que això la directiva del Benicarló no ho hauria de consentir; un jugador que cobra diners no té dret a increpar el públic, encara menys amb mal gust i grolleria. No sé, jo veig per la tele futbolistes que es reivindiquen assenyalant-se el número de la samarreta, per exemple. Tots ens mereixem, jo fins i tot, una oportunitat per rectificar. Si Julve no es porta com un cavaller per mi faria bé la junta de donar-li el passaport. Queda dit. No podem anar pel món fent riure d'aqueixes maneres.

I ja està bé. Aquest cap de setmana ens enfrontarem al totpoderosíssim San Jorge. Com sempre, que quede clar que no hi pujaré i no cal repetir-ne els motius. Guanyarem, com sempre també, i serem líders destacats.

ESPORTISTES BENICARLANDOS EN LA VII MAR-MUNTANYA DE BENICÀSSIM

text VÍCTOR CHETO

Els benicarlandos Francisco Bayarri, Víctor Cheto i Guillermo Bascuñana, han participat en el nimio Ironman de Benicàssim el passat dia 16 de setembre. L'activitat esportiva que se celebra des de l'any 2001, s'ha convertit en aquesta edició en una de les més dures de la seua categoria, trencant amb la tradicional filosofia i tan sana de promocionar l'esport per a tots. Els esportistes benicarlandos van patir de forma individual pels tres sectors del recorregut: 650 metres de natació en mar obert, 21000 metres de bicicleta de muntanya que van transcórrer per pistes i senderes quasi intransitables amb aquest mitjà de transport, i per a finalitzar quasi 8000 metres de carrera a peu que discorrien per arena fina de platja, barranc i més costes de muntanya. Els nostres esportistes van lluitar contra tot, començant per l'abrasador sol mediterrani, passant per col·locar la btt entre un tanca de barrots torçats, la falta d'avituallament en la carrera a peu, fins i tot contra el crono, en estar limitada la prova a tres hores i mitja. En finalitzar l'organització que es va comportar de forma immillorable, va obsequiar els participants amb tot tipus d'avituallaments, 2 camisetes (sent una d'elles tècnica), sorteig d'una btt i elaboració d'una paella monumental per a tot participant supervivent i el(s) seu(s) acompanyant(s) somrient(s) (que també va tastar paella a pesar de no haver fet cap esforç físic). És d'agrair que existisquen persones i entitats que fomenten l'esport i esperar que altres associacions s'infecten d'aquesta malaltia tan minoritària com és la d'organitzar, col·laborar o participar en qualsevol classe d'esdeveniments on se sue i es cremen els lipocits, per a després poder recuperar-los amb la posterior paella.

Temps dels participants i posicions:
 14é Víctor Cheto 2h. 23min. 47seg.
 26é Francisco Bayarri 2h. 31min 22seg.
 44é Guillermo Bascuñana 3h. 13min 55seg.

FLASH denúncia

Projecte del regidor Soriano
 "Se propone la instalación de una barrera en la calle San Telmo"

Farola protegida: Sense comentaris

PRESENTE Y FUTURO:

1. Seguridad vial:

- ✓ Se propone la instalación de una barrera en la entrada por la calle San Telmo.
- ✓ La barrera podría funcionar con llave plastificada (más duradera) o con tarjeta de plástico.
- ✓ El Ayuntamiento se encargaría de los gastos de compra del dispositivo y se encargaría de su mantenimiento.
- ✓ Los titulares de las tarjetas o llaves plastificadas tendrían que adquirir estas tarjetas en un punto a determinar en donde se dispondría de una relación de propietarios con acceso a dichas tarjetas o llaves. Esta relación la confeccionaría la Policía Local.
- ✓ Estos titulares, asumirían el compromiso de no dejar los vehículos estacionados en la zona. El acceso de los mismos por la zona sería exclusivamente para entrada y salida de los parking; y para carga y descarga de los comercios.
- ✓ Los comerciantes serían los encargados de la apertura y el cierre de la barrera cuando necesitan entrar los transportistas a la zona para la carga y descarga correspondiente.
- ✓ Por parte de la Policía se intensificará la vigilancia, tanto en cuestión de estacionamiento denunciando con contundencia, como prestando una vigilancia permanente por la zona como mínimo con una patrulla.
- ✓ Se considera que la barrera será una mejor opción que las pilonas o maceteros y posiblemente será una opción más eficaz y económica.

FLASH denúncia

"El sr. Eduardo Arín, regidor d'obres i serveis, no té vergonya. Des d'abans de festes d'agost que estan aquets cables per terra, i sense farola, al costat d'un parc infantil. Si no passen més coses és perquè Déu no vol ... Sr. Arín, és que espera que algun xiquet s'electrocute per a posar les faroles."

DEU ANYS SENSE HRABAL

Quadern Ondulant

text JOSEP IGUAL

El primer de maig, mentre la ciutadania, per decret del règim, celebra, endiumenjada i amb banderoles txeques i soviètiques, la Festa del Treball als carrers i avingudes, un home de mitjana edat, amb una camisa de quadres, una granota bruta i una gorra gastada transporta a l'extrem d'un pal llarg, repenjat al muscle, una galleda que deixa una estela de ferum intensa que porta a abocar al femer més proper. Té cara de gat revellit i es diu Bohumil Hrabal. Buidar la comuna de sa casa és la seua alternativa festa filosòfica a repèl de l'oficialitat. Perseguit en el seu moment pels nazis, ara és prohibit pel règim comunista. Però les edicions d'alguns llibres seus circulen en còpies clandestines que la gent es mecanografia i passa al següent lector de confiança. Som a mitjants anys seixanta. A Praga.

És en el abocadors, en l'or de fang vital on Hrabal posa el seu artesà sedàs literari, després d'una primera etapa seduït per l'irracional (que de tota manera seguirà esquitxant moltes de les seues pàgines). L'humor sovint amarg, el poder corrosiu de la ironia, donar veu als xerraires de taverna, esclafats per la gran història sinistra del segle XX europeu, serà una de les seues preocupacions cròniques. L'autor de "Una solitud massa sorollosa", "Noces a casa", "Jo he servit el rei d'Anglaterra" o "Trens rigorosament vigilats", a més de no poder publicar al seu país durant molts anys, havia estat castigat a bregar en una fàbrica metal·lúrgica, on la caiguda accidental d'una biga de ferro va estar a punt d'obrir-li el cap. Més tard, va ser arraconat en un dipòsit de premsar paper, on es destruïren milers d'exemplars dels llibres vetats per la dictadura roja. No es pot imaginar una pitjor tortura per un lector, per un escriptor, que destruir llibres. Però, de tard en tard, Bohumil en distreia alguns —un Tolstoi, un Elliot- i els portava al seu fredoluc cau de parets descrostonades i humitat persistent de les barriades més marginals de Praga, on aquells volums salvats l'acompanyaven mentre xarrupava litres de cervesa i tectejava la seua màquina fatigada.

Finalment, Hrabal va tenir el reconeixement d'Europa i els EE.UU. i va conèixer molts lectors entusiastes dels seus collages narratius (epístoles, reportatges, poemes en prosa, contes, monòlegs de soledats embriagades a les tavernes en penombra, tot encabint dinàmicament en un sol volum), i va poder convidar els desheretats del seu

bari a unes complides noces a casa (gerres amb molt litres de cervesa, receptes populars cuinades per l'escriptor, i contes populars, danses, versos i cançons), però la malaltia i l'absència de la seua companya li quallaven una feridora malenconia en els darrers temps, fins que el 1997, quan era ingressat en un hospital de Praga, tot intentant donant engrunes del seu desdejuni a uns coloms que parrupejaven a la seua finestra, l'escriptor transgressor va caure —o es va llençar- i va abandonar aquesta vall en la què, malgrat els càstigs i les penúries, ell havia trobat la bellesa fins en les atzaroses reunions dels abocadors, en el desordre, en el rovell dels perdedors, en les capricioses composicions dels objectes abandonats i la natura expansiva.

Un dels més alts plaers que hem trobat en el camí ha estat escoltar xerrar la Monika Zgustova de la vida i l'obra de Hrabal. La conciutadana de l'autor de "Qui sóc jo", resta fascinada per un dels autors més lúcids i enlluernadors del segle XX, que havia intentat robar el foc als déus i als poders, transgredir fronteres i prohibicions, i no perdre, malgrat tot, l'alegria de celebrar la vida, de trobar la màgia i la meravella fins en els seus racons aparentment més sòrdids. Per sort, Hrabal és prou i ben traduït en els nostres segells editorials. I Zgustova ha enllestit una magnífica biografia novel·lada, resultat dels seus tres anys de converses amb l'insubornable prosista ("El fruits amargs del jardí de les Delícies", Destino, 1996). La millor manera de recordar-lo és tornar a la riallada lúcida i poètica dels seus llibres.

L'ALMASSORA LI FA "UN SET" AL BENICARLÓ

text i foto GREGORIO SEGARRA

El Benicarló Juvenil va ser humiliat per l'Almassora en el partit inaugural de la temporada, jugat en el Municipal de Benicarló, davant una trentena de familiars dels jugadors d'ambdós equips i un parell de despistats que no tenien res millor que fer. El partit va començar malament per als de Portilla, ja que en la primera jugada ja van encaixar el primer gol, i va acabar pitjor, ja que les ocasions de gol -i els gols-, van anar succeint-se una darrera d'una altra tot i les bones intervencions de Castañeda, que va evitar la que haguera pogut ser una golejada d'autèntic escàndol, deixant momentàniament el marcador amb el 0-3 amb el que es va arribar al descans. En la represa,

quatre gols més i el canvi obligat de Denis per Castañeda, al lesionar-se aquest —sense conseqüències-, en una de les jugades del partit i un únic gol local, de penal, en l'única aproximació a la porteria visitant del Benicarló en tota la segona part, va ser tot el que va passar. Molt haurà de canviar aquest equip si no vol patir les angoixes del descens al final de temporada i crec que el cos tècnic hauria de replantejar-se, vist allò vist, sinó serà "un suïcidi" jugar al fora de joc amb una defensa inexperta, menys ràpida que els atacants i sense jutges de línia en les bandes. I tampoc estaria de més que algú ens explicara per quina raó, el roig de tota la vida de la samarreta, s'ha transformat en un descolorit mig taronja, mig marró, amb el que ningú s'identifica i que, a més, és lleig amb avarícia.

LA BENICARLANDA ERIKA DOMINGUEZ, SUBCAMPEONA D'ESPANYA FORMANT PART DE LA SELECCIÓ VALENCIANA

text VICENT FERRER

La jugadora de petanca benicarlanda Erika Domínguez, del Club "Bolas y Bochas" de Benicarló, formant part de la Selecció Valenciana, assolí el passat cap de setmana a Badajoz el subcampionat d'Espanya per autonomies, i no pujava al punt més alt del podi per un sol punt en el *average* general, ja que en els enfrontaments amb a l'equip de Catalunya, que es va proclamar campió, es va registrar un empat a set partides.

La jugadora benicarlanda, única representant de la província de Castelló en els Campionats d'Espanya, ens va manifestar que malgrat l'ajustat resultat final es mostrava molt satisfeta del campionat disputat a Badajoz, ja que per decisió del seleccionador va jugar les vint partides que disputà el conjunt de la nostra comunitat, en les quals va assolir quinze victòries, tres empats i tan sol dues derrotes. Una medalla de plata que no és la primera que aconsegueix Erika en uns campionats estatals i que li serveix com colofó d'una temporada un poc irregular.

La jugadora benicarlanda, malgrat l'èxit, es queixava que el seu club té poc espai per a poder entrenar, "tenim

unes pistes molt petites al costat de la Platja del Morrongo i som molts jugadors, pel que no tenim molt espai per a poder entrenar". Mentrestant a Benicarló hi ha unes pistes de petanca, en "la zona del Barranquet", de titularitat municipal, que utilitza l'altre club de la ciutat. Davant això el regidor d'esports Joaquín Pérez Ollo ha indicat que les pistes són de titularitat pública, i que per això també poden entrenar i jugar allí.

Adéu estiu!

text NATÀLIA SANZ

El xiringuito de Pepito ha tancat les seues portes a la Platja del Morrongo. Dissabte passat, arplegaven i s'acomiadaven dels seus clients fins a l'any que ve. Per aquest motiu, van delectar als seus clients amb l'actuació del grup The Dolphin Morrismen. Vinguts directament de Nottingham, els anglesos, van fer una parada en Benicarló dins de la gira espanyola que estan realitzant. El grup, que duu quasi quaranta anys en escena, és guardià dels balls més tradicionals d'Anglaterra.

Així ho van demostrar en la seua actuació enfront del xiringuito, per a guadi dels clients que en aquell moment prenen les últimes orxates de Marcos. De debò, tot un detall. A veure si uns altres prenen nota i cundeix l'exemple. Fins a l'any que ve, si la regidoria de Turisme te a bé, el xiringuito de Pepito descansarà. A bon segur que, mentrestant, inventarà noves i refrescants fórmules de gelats.

Una empresa peniscolana retira 50.000 quilos d'algues de la Platja del Morrongo amb una potent aspiradora

text JORDI MAURA

La mesura, que ha tingut un cost d'uns 3.000 euros, soluciona en poques hores el greu problema que ocasiona la descomposició de les algues.

El Consistori benicarlando ha contractat els serveis de l'empresa peniscolana Serrat Bayo para eliminar de la seua platja amb bandera blava les restes d'algues que encara suraven en el Morrongo i que els corrents i la marea no havien arrossegat a terra ferma. Aquestes *minialgues* van aparèixer a la fi del mes d'agost i van ser necessàries dues jornades de dur treball d'aquesta empresa especialitzada que compta amb experiència en l'eliminació d'algues en Alcossebre, Peníscola, Cullera o Gandia. El sistema és el següent: un sistema de xarxes i bombes hidràuliques amb gran capacitat d'absorció connectades a un vehicle tot-terreny succiona les algues que es concentren en la capa superior de l'aigua fins a quedar atrapades en una xarxa que fa de filtre en uns grans sacs que són carregats per un camió ploma. Entre les dues nits s'han recollit prop de 50.000 quilos d'algues escorregudes, que han anat a parar a l'abocador municipal.

El gerent d'aquesta empresa, Rafael Serrat, va explicar que "el sistema no causa problemes sobre la fauna" i que "al contrari els evita ja que les algues causen problemes per exemple sobre els musclos agarrats a les roques". Aquestes petites algues que proliferen amb l'augment de temperatures i petits temporals suposen un seriós problema per a la qualitat de les aigües de bany ja que "es descomponen en solo dos dies, es podreixen i fan olor", explica Serrat.

Un sistema molt eficaç i barat

Aquest filtre s'ha demostrat com molt eficaç en aquelles platges on aquesta petita empresa ha treballat. L'empresa de l'excalde de Peníscola és puntualment cridada per diferents administracions "encara que després s'obliden dels problemes que van causant les algues cada any". El cost d'aquests treballs és molt competitiu i barat per la papereta que solucionen als càrrecs polítics de localitats turístiques. Uns 3.000 euros. L'empresa compta també amb una embarcació adaptada amb un sistema de pintura que és utilitzat per a la neteja de sèquies. Aquestes algues no tenen cap classe de aprofitament, ja que estan salades i es converteixen en un brou pudent.

"FAULES MAMÍFERES": NOU LLIBRE DE JOSEP IGUAL

text JORDI MAURA foto JESÚS MAESTRO

Faules mamíferes és el nou llibre de l'escriptor de Benicarló. Es tracta d'un recull amb una vuitantena de relats breus, editat pel segell ebrenc Aeditors. Àlex Ferrer, director literari d'Aeditors, comenta que Josep Igual "practica un literatura que va al fons de la condició humana, amb una prosa lúcida, que s'agraeix en aquests temps mediatitzats".

"Faules mamíferes és un ventall de narracions amb un llenguatge ric, culta i continguda, que ens sedueix i ens deixa part de la decoració –i fins la resolució– de més d'una de les històries que ens conta", explica Ferrer. El director editorial comenta que "aquest recull de faules conforma tota una galàxia de vides tràgiques, moments de vertigen, situacions perilloses per les ànimes, o simplement sorprenents i poètiques bromes còsmiques. Tot tractat amb precisió, varietat de registres i amenitat precisa, sovint irònica. És un llibre ben contemporani, inquietantment familiar per moments".

El nou treball de Josep Igual estarà a les llibreries a primers d'octubre. La primera presentació de les Faules mamíferes serà a la Biblioteca Marcel·lí Domingo de Tortosa el proper dia 5 d'octubre, i correrà a càrrec del poeta i assagista Gerard Vergés. L'escriptor ens ha avançat que cap al mes de novembre presentarà el nou llibre a Benicarló. Abans però, el proper dia 20 d'octubre, al Mucbe, a tocant del pintor Fernando Peiró Coronado, presentarà una carpeta amb pintures i poemes, fruit de la col·laboració de tots dos creadors. L'edició d'aquesta carpeta s'afegeix a la celebració dels 25 anys de l'Associació cultural Alambor.

BROMERA TORNA AMB FORÇA A LA TARDOR

text REDACCIÓ

Quan es commemora el primer aniversari de la mort de Naguib Mahfuz, Bromera publica **El carreró dels miracles**, una de les obres més emblemàtiques del Nobel egipci.

Marcadament coral, la novel·la és molt descriptiva d'un món particular com és el minúscul carreró en el cor del Caire durant la Segona Guerra Mundial. Allí hi ha personatges de tota mena: una fornera que assetja el seu marit, un venedor de caramels, una alcavota, un dentista, un comerciant, la jove Hamida, pobra i ambiciosa...

Tots ells integren el peculiar univers del carreró Midaq, en el cor del Caire. El carrer, de misèria sòrdida i milers de colors, és el testimoni d'una trama apassionant que expressa les contradiccions humanes.

La novel·la és el retrat d'una societat tancada, frustrada i plena de desitjos impossibles en un món d'utopies. Aquesta s'està convertint en una obra clau de la prosa àrab i mundial.

Naguib Mahfuz, va ésser l'escriptor més important de la literatura àrab contemporània, i l'únic, fins al moment, que ha sigut guardonat amb el Premi Nobel de Literatura. Considerat per la crítica el principal innovador de la literatura àrab, és autor de més de trenta novel·les, en les quals ha retratat magistralment la vida quotidiana al llarg de la història de la ciutat del Caire.

Passadissos d'ombra és una novel·la juvenil que aplega des de la ploma d'Agustí Fernández Paz. Aquest autor té més de trenta obres publicades, és l'escriptor més reeixit de la literatura infantil i juvenil a Galícia, i un dels més importants de l'Estat espanyol, com així ho confirmen els nombrosos

guardons i reconeixements que han rebut molts dels seus relats. En Bromera ha publicat més de deu títols, molts dels quals han esdevingut autèntics best sellers, com Cartes d'hivern i Aire negre.

La novel·la arranca des del descobriment casual en unes obres de restauració d'un cadàver amb un tret al cap, la jove protagonista del relat es veurà involucrada en la investigació del misteri al voltant de la identitat del cadàver i la del seu assassí. Serà una recerca complexa que la portarà a indagar el passat de la seua família. Molt després, decidirà contar el que va viure aquell estiu en el qual, amb 16 anys, es va enfrontar als claroscurs de la memòria però també va descobrir la plenitud del primer amor.

D'altra banda, editorial Bromera publicarà properament **Sebastian Darke, Príncep dels Bufons**, de Philip Caveney, una aposta molt especial destinada, també, als lectors joves.

Els pelegrins demanen la tornada de la 'olleta' a la Font de la Salut

text JORDI MAURA

L'eliminació de la tradicional olleta benicarlanda que se servia en el romiatge a la Font de la Salut, a Traiguera, és una mesura que segueix sense caure bé a pesar que ja han passat dues o tres edicions sense aquest senzill plat. Un grup de veïns ha enviat cartes als mitjans de comunicació en la qual reivindiquen la tornada del plat "davant els poc convincents motius adduïts des de diferents fòrums d'opinió, per a justificar la privació soferta pels benicarlandos, en notori greuge enfront de la resta de localitats de la comarca que acudeixen igualment a la Font de la Salut, a celebrar les seves festes, o bé en els ermitoris que existeixen en les poblacions confrontants a Benicarló".

A pesar de la prohibició d'encendre foc en la forest la missiva assenyalava que "no existeix cap impediment legal, ni tampoc econòmic, que no permeta encendre el foc necessari per a l'elaboració als romers del tan anhelat plat de 'olleta' benicarlanda". Així recorda el suport tècnic del parc de bombers en l'elaboració de les paelles en el paratge del ermitori del Socors, a Càlig. Finalment acaben recordant en la carta signada per Antonio Arín que "no existeix justificació a privar als benicarlandos d'aquesta prerrogativa. Benicarló, i els benicarlandos es mereixen un esforç per part de tots".

MATEMÀTICA POLÍTICA

La política sustenta els seus pilars fonamentals en els terrenys de l'especulació argumental. Tot enunciat de l'àmbit polític està subjecte a la dialèctica interpretativa, a la tirania de la pluralitat d'opinions. Veiem, per exemple, el cas de la no construcció de pisos de protecció oficial a Benicarló. Un concepte tan elevat com la justícia, s'invoca sense rubor per les dues parts involucrades en el conflicte. L'oposició diu que reclama l'aplicació de la reserva de les VPO per una qüestió de justícia social. El govern dels populars al·lega igualment la justícia de la correcció del greuge comparatiu històric cap als promotors de la UA7.

En canvi, la matemàtica és una ciència exacta que no deixa lloc a les ambigüitats. Quatre multiplicat per quatre fan setze i la possibilitat d'interpretació es restringeix de forma estricta. Un enunciat plantejat en termes matemàtics ens orientarà sempre a respostes més precises, més intel·ligibles. L'esmentat cas de les VPO locals, convertit al mètode de la ciència dels números, resultarà molt més útil per a les nostres investigacions de pa sucat amb oli. Així, ens trobem una equació de quatre variables que cal resoldre. Tres ens són conegudes: la primera, un alcalde que ven formigó; la segona, uns promotors-urbanitzadors que pressionen; la tercera, un advocat conegut del partit que governa. Qui no sap ara desvetllar el valor de la 'x'?

Tolito

Pañella: "el govern valencià no pot restar impassible davant la greu disminució de les explotacions agrícoles"

El diputat del BLOC-COMPROMÍS, Josep Maria Pañella, ha qualificat d'"inadmissibles" les dades sobre la ràpida disminució de les explotacions agràries a les comarques castellonenques. Segons Pañella, "no es pot restar impassible davant d'aquestes xifres, perquè darrere d'elles hi ha no només la pèrdua de producció agrícola, sinó el trencament de la vida de milers d'homes i dones, així com d'una cultura i d'una manera d'entendre la vida, i un greu desequilibri paisatgístic i mediambiental" i ha acusat "els successius governs valencians d'haver-se limitat a dur a terme una política de pegots, per tal de tancar els problemes més escandalosos —i de vegades ni això, o bé les ajudes no han anat a qui calien— però no haver afrontat mai seriosament els mals estructurals del camp valencià, el minifundi i la dispersió dels cultius, la manca d'un cooperativisme de segon nivell que no deixi els llauradors lligats de peus i mans per les empreses exportadores o el gran comerç, una protecció seriosa de la terra com a valor, en contra de l'especulació i l'ofensiva de la construcció desenfrenada, uns preus agraris en caiguda lliure o una manca d'estímul i atractius de tota mena per a que els joves continuen vivint i treballant en zones rurals". Pañella ha assegurat que "no ens podem permetre el luxe de deixar morir l'agricultura valenciana, ni la de secà ni la de regadiu, amb arguments economicistes. Estem parlant d'un país, d'una manera d'entendre el món i d'un paisatge que, almenys des del nacionalisme, ni volem ni podem deixar perdre. Per això, en col·laboració amb les organitzacions agràries, des de les Corts i des de tot arreu, exigirem quantes vegades siga necessari que el govern valencià afronte d'una vegada el problema agrari des de les seues arrels, i exigirem també al govern espanyol i a la Unió Europea els recursos que calguen per a evitar el que seria un greu desastre per al nostre País, la desaparició d'una manera d'entendre la vida com és l'agricultura, amb tot el que d'ella se'n deriva".

PUBLICITAT: 964 47 56 98

laveu**debenicarlo**

més tafaners...

IMMOBILIÀRIES VERSUS XIRINGUITOS DE CREDITOS RÀPIDS

Els tafaners estem veient com les immobiliàries estan patint la crisi del sector i estan desapareixent tan ràpidament com van aparèixer. Però el curiós d'aquesta història no és que aquestes entitats, relacionades amb el totxo, desapareguen, que era previsible amb tanta volatilitat del diner negre que les acompanya, sinó el fet que la seua caiguda va aparellada a la creixent aparició d'altres entitats que tenen una relació semblant amb el totxo, les del crèdit raaapid. Sembla una mena de reestructuració del sector com allò del "tot queda a casa". I és que tot està relacionat en aquesta vida de la pedra dura.

ALGUES

Sembla que l'ajuntament s'ha gastat una bona dosi de quartos per netejar les algues del Morrongo. Ja està bé que les netegen però, hagueren pogut fer-ho al començament de l'estiu, no? Tot l'estiu patint les maleïdes algues i ara que ja no queda ningú va i es fiquen a llevar-les. Les hagueren pogut exportar allà al Japó que se les ventilen amb ganes i així segurament s'hagueren pogut estalviar-se eixos diners. Això sí, cal una mica més de previsió.

NO HO ENTENEM

Hem llegit un encapçalament de diari que no l'entendem i que feia referència a Benicarló. Reproduïm literalment " El encauzamiento de los barrancos impulsa la Ciudad Senior". A veure, quins barrancs han d'apanyar-nos? I, sinó ho fan, no tindrem Ciutat Sènior? O siga que aquesta ciutat per "agüets" sobreviurà sempre i quan algú ens apanye els nostres barrancs? Vol dir això que en aquest poble sempre hem d'estar a l'espera que algú es decideixi a fer algun megaprojecte immobiliari, sucós, perquè no ens ofeguem? Com sempre, el llauradors i els veïns del voltants s'hagueren pogut ofegar tranquils! I és que no són del mateix pago que els que aniran allí.

laveu**debenicarlo**
@terra.es

El benicarlando Jesús, Mister Calçotets mullats 2007

text FITO SALES

El dijous 13 de setembre es va celebrar el concurs de Mister Calçotets Mullats 2007 a Peníscola. Al principi solament estaven 4 participants inscrits al concurs, però moments abans del concurs la gent es va anar animant i es apuntaren altres 9 concursants. Els 13 nois que van participar eren de diferents llocs com Benicarló, Barcelona, Mexico, Brasil, Vielha, Peníscola...

La reina i dames de les festes Patronals es van encarregar de xopar d'aigua als 13 nois que van participar i després de passar les diferents proves el tercer premi va ser per a Carlos Caspe de Peníscola, el segon premi per a Dann de la Ràpita i el primer premi va ser per a Jesús de Benicarló.

Els aplaudiment del públic també van ser decisius per a la valoració del jurat.

laveu**debenicarlo**

El Benicarló 'underground'

text LA COLLA DE TAFANERS

NO EL CONEIXEN

Al regidor Guzman no el coneixen ni al seu partit. La passada setmana en una compareixença conjunta entre el mateix regidor i la regidora Molés, de Vila-real, aquesta última li va canviar el nom pel de Juan Luís Guzman. Li devia trair el subconscient a la senyora Molés (seria que estava pensant en el Juan Luís Guerra, per allò de la cançó "que llueva café" i veure si ací aquesta gent del Bloc s'espavila?), per allò de la sotragada i la poca guerra d'aquest partit a nivell local?

PERQUÈ EL CONEGUEN ... MÉS

I ja que parlem de Guzman, va estar curiosa la seua intervenció en la roda de premsa que comentàvem en la tafaneria anterior. Curiosa, pel fet que li va fer la feina a la regidora de cultura, Durá (PP), explicant totes les vicissituds del començament del nou curs escolar. Certament aquesta senyora, que cobra una pasta gansa per aquest càrrec, feina inclosa, estava de vacances (quines dates més curioses per agafar-les sent regidora de Cultura i Educació), va ser salvada per la campana, quan el regidor Guzman li va fer la seua feina. El que no tenim massa clar si va ser per una qüestió de "morriña" o per allò que la cabra sempre tira al monte. Vinga com una mena de regidor de cultura "in pectore"

MÉS CABRA AL MONTE

Un altre al que sembla al que també li tira el monte, o que li va la marxa, el megaregidor Cuenca, es va exportar al dinar "de germanor" que la premsa va tindre amb l'alcalde i que va ser contraportada d'aquest setmanari (no entenem quina importància té aquesta gent

de la canallesca per ser contraportada de La veu però ...). I és que ho diem perquè segons hem pogut esbrinar, després de moltes xafarderies, els paganos del papeo eren la mateixa premsa i el personatge en qüestió va aparèixer allí com a ... convidat de pedra. I és que la cara d'alguns per sortir a la foto sembla també de ...

BICEFÀLIA MUNICIPAL

Ho tenim clar. Els tafaners cada vegada ho tenim més clar, estem davant d'una bicefàlia institucional galopant. I és que ha tornat l'home sol, Kuen-Ka. Ho diem perquè aquest home és com la llum que enlluerna l'ajuntament, que l'embolica amb la seua aura, que l'acaronava amb la seua aura, que l'omnipresència. El solucionador de problemes que està en cada roda de premsa, siga de l'alcalde o regidor d'apeu, que en sap de tot, que ajuda al seus companys amb la seua experiència infinita, que ... s'ha convertit en l'altre cap(o) municipal. S'haguera pogut presentar d'alcalde directament, no?

TANQUES DE FESTES

És que costa molt llevar-les. Segons hem anat comptant, la mitjana és a una per dia, més o menys. Uff, quanta feina tenen aquesta gent de la brigadilla. I el PP es queixava, amargament la passada legislatura, que acabada la primera setmana de festes l'equip de govern anterior encara hi tenia

tanques per llevar! I ara, què li passa al regidor de festes que no diu res? Que ha perdut la memòria? O la parla!

CONTENTA DE L'ALMÒINA

Després de la seua espantà festeria la regidora Durá, ha tornat amb tanta força que quasi no s'ho creu ni ella. Amb tanta força ha arribat que fins i tot s'ha quedat contenta, públicament, perquè la Generalitat li ha donat menys diners al Conservatori Municipal. Segons diu, com és un cànon establert, ja ens va bé el que ens toca. I es queda tan ampla! Per aquesta regla de tres, li agafem el seu sou, li'l rebaixem a la meitat i ... també estarà contenta, no? Com treballa menys, també cobrarà menys! No se n'ha anat de vacances quan més falta feia? Doncs a veure si s'aplica l'acudit. La reivindicació per la que es faça càrrec la Generalitat del nostre Conservatori, municipal, ja ha passat a ... millor vida. Haurem de demanar la tornada de Paco Flos a Cultura?

TRADUCCIÓ GRATUÏTA

Amb tant de sarao que hem tingut aquestes passades setmanes amb el futbol sala benicarlando, que ha estat fantàstic, als tafaners ens ha agradat la idea de la coneguda penya benicarlanda, que li dona suport, d'editar una mena de llibrets, molt acurats per cert, per repartir als partits. Però ens vam adonar que tot el que allí era escrit estava en castellà, a excepció de la capçalera. Nosaltres, que per això de la llengua sempre estem disposats a tirar una maneta, hem pensat que si volen, i de manera gratuïta, els hi traduiríem. Pensem que així concordaria millor el text amb la seua capçalera valenciana. Quedaria millor, no? Estem a la seua disposició.

Senyora Garcia

Això és el que vaig saber llegir en l'anterior número de la seua revista,

text EL LECTOR

Es el que tocava. La setmana passada començava el curs i era l'hora de parlar de la deplorable situació educativa que estem patint al nostre poble, on s'ha creat un nou col·legi que ja s'ha quedat menut abans de començar el curs. Què passarà al llarg de l'any? On col·locarem els xiquets que vindran? Es crearan segones o terceres línies a altres col·legis? L'única cosa que hi ha clara és que l'amo dels "mòduls prefabricats" deu estar fervorosament encantat amb l'arribada de nous usuaris per a la seua inversió a l'hora que pensarà amb el seu bon ull per als negocis i la vista que ha tingut tot invertint amb aules mòbils i no en apartaments a la costa. Per cert, com canvia el llenguatge dels polítics en funció del lloc que ocupen: si comparteixen ideari amb els que manen més amunt, es tracta d'aules prefabricades, mentre que si els que estan dalt no són de la nostra corda, es tracta de barracots. Però amb tot, he de reconèixer que aquesta mena de containers tenen totes les comoditats, no els falta de res i fins i tot li he sentit dir a un mestre que estan més amples que a les antigues instal·lacions. En fi, que podríem dir que de la mateixa manera que hi ha hagut generacions de xiquets que han patit diferents canvis en el sistema educatiu, ara podem batejar-ne de noves "els xiquets dels barracons", perquè n'hi haurà que potser no coneixeran què és una escola d'obra. Vull discrepar una mica sobre un dels titulars de la primera pàgina, que culpen a tots els partits polítics locals del fracàs de les polítiques educatives. En aquest cas, jo vull trencar una llança a favor dels actuals membres de l'oposició,

que van fer més en dos anys, que l'inefable Mundo en catorze. No els podem posar a tots al mateix sac. Mentre la política educativa de Mundo es va basar en l'engany als pares, el menyspreu a totes les peticions, el "sí, sí, ja ho tenim tot en marxa" i els viatges a València a fitxar per a cobrar a final de mes, l'equip de govern que va sortir de la moció de censura es va posar ràpidament les piles i es van vore fets, i no promeses. Ja sé que no dic res que tothom no sàpiga, però cal posar a cadascú al seu lloc, encara que li coga a algú.

Tolito ens parla de la regidora de cognom impossible, que va llançar una furibunda tirallonga de crítiques a l'estat de les nostres platges i més coses, i després va fer mutis per el foro. Es veu que això ho marca el nou llibre d'estil: fer rodes de premsa tremendistes, aixecar la llebra i deixar-ho coure a foc lent. A vore què passa. Perquè es veu que la regidora de cultura (deu ser virtual, com el col·legi?) no dona senyals de vida política, i se'n va de vacances quan comença el curs escolar. A la regidora de benestar social, una de les teòricament més perjudicades per la desastrosa gestió de l'anterior equip de govern, fa dies que no li sentim la veu. Així podria continuar amb altres regidors que no justifiquen el sou que els paguen perquè van més perduts que jo sense cobrar.

M'he quedat una mica despagat d'això que ens conta l'igual sobre l'Albert Sánchez Piñol, que diu que gairebé no se'n recorda del premi Alambor que va guanyar fa deu anys. Jo em pensava que era una cosa que el mantenia fresca a la seua memòria, per això em pregunto si és que són tants els premis que ha guanyat que no se'n recorda del nostre. La setmana passada el vaig sentir en una entrevista que li feien a la ràdio i em va semblar que no li ha pujat l'èxit de les seues dues darreres novel·les al cap.

Llegint el documentat article de Pera Bausà, m'adono que potser es confirma que allò del càncer al nostre poble és una llegenda urbana perquè les fredes estadístiques així ho confirmen. També estic totalment d'acord que el veritable càncer que van patir al nostre poble va ser el tal doctor Amat i el seu amatrísan. Algú recorda aquell casaliç que es va construir al passeig de l'estació? Semblava un búnquer.

Se n'ha passat la panissola amb els qualificatius al regidor Cuenca? No ho sé. Caldria seguir-lo de prop, però no sembla que se'n vaja massa de la realitat.

Per què de vegades els tafaners coincideixen massa amb altres seccions?

L'ESPIFIADA DE LA SETMANA

Trobo a faltar la secció de llibres de San Abdón. Algú li podria dir que torne a escriure? Estic disposat a fer una vaga activa i demanar totes les setmanes la tornada d'aquest col·laborador, que arredoneix el qualificatiu de "cultural" d'aquesta revista.

Per què "chim pum" i no "xim pum"?

La piscina de la vergonya

El que passa amb la concessió de la Piscina Municipal ja clama al cel. Tenim una empresa, UBAE-SEAE, a la qual se li va adjudicar una concessió administrativa d'exploració d'una instal·lació pública, la Piscina Municipal, per un període de 10 anys. Segons indica l'ajuntament, hauria d'haver fet una sèrie d'inversions de vora 600.000 euros, de fa uns cinc anys, que no han estat realitzades.

Li ha passat alguna cosa a aquesta empresa, que porta una instal·lació pública, pagada amb els diners de tots nosaltres, dels nostres impostos, per no fer aquelles millores, obligatòries, segons el seu contracte i no les ha fet? Que li ha passat, a dia d'avui, a aquesta empresa per no complir el seu contracte? No res! Absolutament, no res!

Si això ho hagués fet un particular, ja haurien enviat la cavalleria i al setè exercit, per tal de fer complir allò disposats a les lleis i, en canvi, no sé sap per quina raó a aquesta empresa se li ha donat mànegua ampla. Més de cinc anys de mànegua ampla.

Sembla que quan els diners són de tots, la responsabilitat queda diluïda per la ineficàcia o ineptitud del polític de torn. Però és que aquesta situació s'ha anat allargant en el temps quasi arribant al final de la concessió. Si no hagués estat perquè l'anterior equip de govern, del PSOE-BLOC, va tindre clar que aquesta situació ja no podia continuar més, sol·licitant un informe al Consell Consultiu de la Generalitat sobre el rescat de la concessió per possible incompliment del contracte per part d'aquesta empresa, ningú ens haguérem assabentat de res. I és que hagueren passat els deu anys de la concessió i aquesta empresa se n'hauria anat, "de rosetes", sense complir les seues obligacions, i amb el vist-i-plau del PP.

602

DES DEL 18 D'AGOST
DE 1995

Certament, es poden "entendre" totes les paraules del regidor del PP, senyor Marzal (ara de contractació i abans d'esports), defensant aquesta empresa en el seu quefer diari. I és que defensar-la a ella és defensar-se a ell mateix. Patètiques i menyspreables, cap els ciutadans que paguem els nostres impostos, es poden considerar les paraules d'aquest regidor que, per tapar les seues vergonyes, s'excusa en que

l'informe del Consell Consultiu no és vinculant. Clar està, després que durant més de cinc anys la seua inactivitat, el seu mirar cap un altre costat, tot i les denúncies d'altres partits, hagen portat al nostre ajuntament a aquesta situació, límit.

I no són menys menyspreables les seues paraules indicant "¿i què passa si ara l'empresa decideix que vol fer l'obra?", doncs no res, segons ell, haurem de pensar. És com si ell, hipotèticament parlant, hagués estat defraudant a la hisenda pública durant cinc anys i, al ser descobert, diu "ara pago". La hisenda pública tindrà, certament en compte, la seua presumpció d'innocència, tot i els informes dels inspectors d'hisenda que puguen dir el contrari. Però la multa no li la llevarà ningú.

No, senyor regidor Marzal, les lleis i els contractes són per complir-los i, els diners públics, no estan perquè vosté faça la vista grossa, perquè eixos diners no són seus, són de tots els ciutadans, inclús de vosté. Però això no li dona dret a tirar-los per la finestra, encara que siga la seua.

Demostrada la seua ineptitud, i com no, arrogància i xuleria típica, que intenta amagar les seues deficiències polítiques, el millor que podria fer és dimitir i anar-se'n cap a casa. La ciutadania li ho agrairia i seria un acte de valentia política, encara que ja suposem que d'això, vosté, no va massa sobrat.

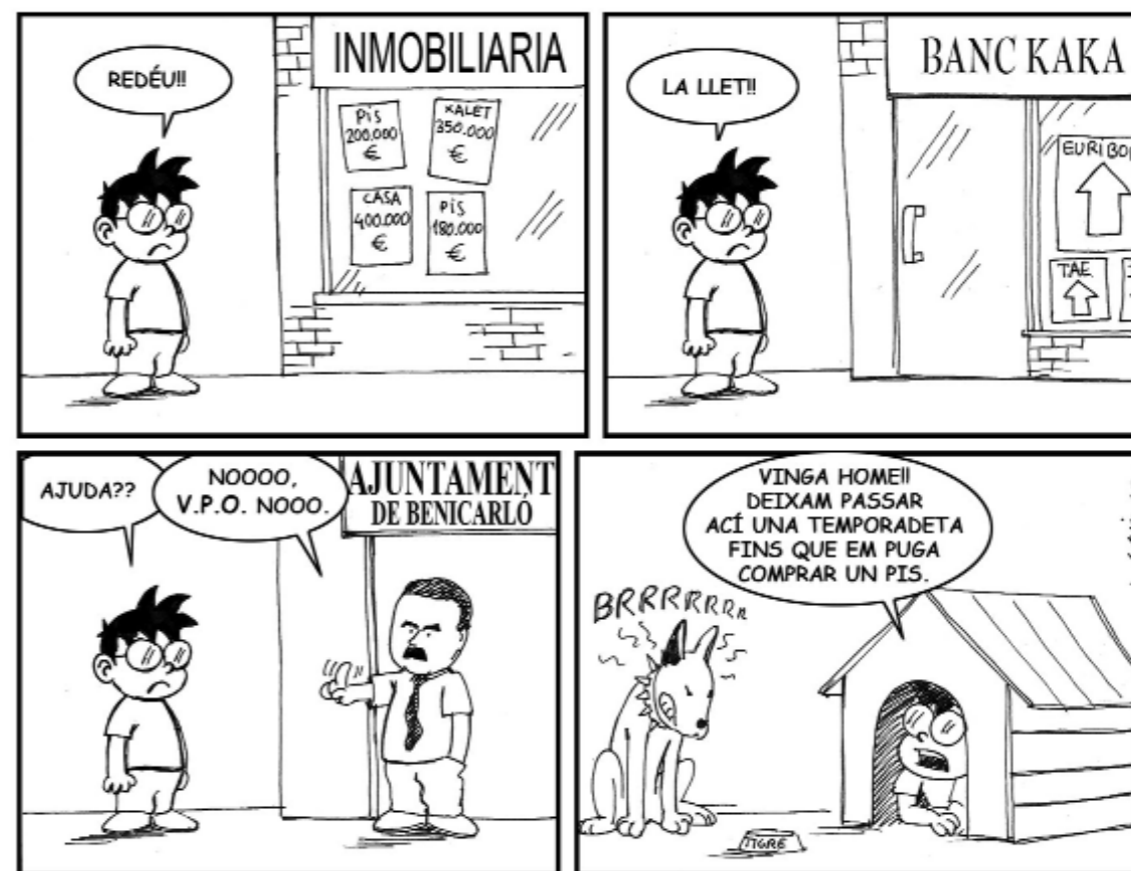
Panissola 1: Un cabàs de panissoles per a la regidora de cultura. Hi ha que tenir morro per a presentar una agenda cultural com la que ha presentat per al mes de setembre: cinc concursos de pesca i poc més. I per això aquesta senyoreta pare la mà tots el mesos. A més, quan s'esperen problemes s'agafa vacances. Per a això ja està el sr. Cuenca. Presente la dimissió i venja-se'n cap a casa senyora Durà.

Panissola 2: Una tractorada de panissoles per als regidors del PP per especuladors. Hi ha que tenir cara per a carregar-se els habitatges de protecció oficial perquè així els seus amics i algun antic regidor guanyen més diners. Malpensa i ho encertarà. La presumpció d'innocència és un dret constitucional però que es donen tantes proves en contra ... Algú al ple ja va parlar d'amiguisme.

El còmic

Per Xavi Burriel

Vivendes Prou Originals

EL CÒMIC

EDITORIAL

Còpies

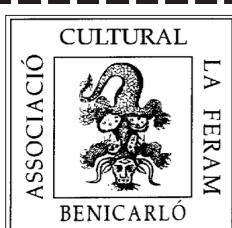
- Color
- Blanc i negre
- Plànols
- Digitals

Llibreria

- Infantil
- Adults
- Text

Novetat
Còpies grans formats a COLOR
Tots els tamanyos

Papereria
Material d'Oficina

Dir. Hon.: CRISTINA GARCIA
Cap de Redacció: JORDI MAURA
Consell de Redacció: XIMO BUENO, NATALIA SANZ, FRANCESC DEL CASTILLO, TONYO FIBLA, JOAN GREGORI, JOSEP M. SAN ABDON i RODOLFO SERRANO

Edita
Associació Cultural la Feram de Benicarló
C/ Sant Francesc, 95
Casal Municipal
12.580 Benicarló FAX: 964.47.56.98
laveubenicarlo@terra.es

Amb el suport

Col·laboradors/ PERE BAUSÀ, JOAN HERAS, XAVIER BURRIEL, NATALIA SANZ, CARLES LLUCH, RAMON PARÍS, JOSEP V. TAUS, TOLITO, JORDI MAURA, JESÚS MAESTRO, G. SEGARRA, VICENT FERRER, SUSANNA ANGLÉS, VICENT COLL, JOSEP BARBERÀ, J.M. SANABDÓN, DR. CLIMENT, ROBESPIERRE I EL SAMARUC
Fotografies/ NATALIA SANZ, GREGORIO SEGARRA

Administració, subscripcions
964 475698
©COPISTERIA GRÈVOL
Dipòsit legal/ CS-193-2004
Imprimeix/ GRÈVOL, Sant Blai, 2
12580 Benicarló

La Veu respecta la llibertat d'expressió. La responsabilitat de les opinions és de qui signa l'escrit. La Veu es reserva el dret d'acurçar els textos que sobrepassen les 20 línies. Els articles hauran d'anar signats amb nom, adreça i número de DNI, encara que podran aparèixer amb pseudònim.